

I

Zwarte magiër

De demon brulde woedend. Amirantha, zwarte magiër van de Satumbria, deinsde achteruit van de onverwachte explosie van mystieke energie die naar hem toe werd gesmeten. Als zijn beschermingsbezweringen niet stevig verankerd waren geweest, zou hij ogenblikkelijk zijn bezweken. De demon die hij tegenover zich had was sterk genoeg om door de barrière heen te dringen en de magiegebruiker tegen de grotmuur te dreunen. Amirantha stootte zijn achterhoofd zo hard dat hij er een nare buil aan zou overhouden.

Demonen droegen altijd een grote hoeveelheid mystieke energie met zich mee, voldoende om, zodra de monsters dit niveau van de werkelijkheid binnenkwamen, eventuele onvoorbereide stervelingen te doden die in de buurt stonden. Het was een van de redenen om afweerbezweringen op te zetten, en tevens kon de demon ermee op een specifieke plaats worden vastgehouden. Deze was gearriveerd met een veel indrukwekkendere explosie dan de zwarte magiër had voorzien, en het schepsel had hem verrast.

Amirantha sprak een enkel woord uit, een verzameling van verder betekenisloze lettergrepen die samen een sleutel vormden, een machtswoord dat een veel ingewikkeldere betovering activeerde. Het was een truc die hij jaren geleden had geleerd, en die vaak het verschil betekende tussen het effectief beheersen van een opgeroepen demon of erdoor te worden afgeslacht. Het woord versterkte de afweerbezwering die het schepsel nu vasthield.

De zwarte magiër krabbelde overeind. De demon bleef krijsen van woede omdat hij was opgeroepen en ingetoomd. De ervaring had de zwarte magiër geleerd dat demonen maar zelden bezwaar hadden tegen een oproep, aangezien deze wereld voor hen eenvoudig te plunderen was, maar ze hadden er een gruwelijke hekel aan om te worden vastgehouden en beheerst. Hun haat was het enige dat Amirantha's onderzoek problematisch maakte: zijn studieobjecten bleven maar proberen hem te vermoorden.

Hij haalde diep adem om rustig te worden en bestudeerde de woedende verschijning. De demon was niet van een soort die hij herkende, hoewel het overduidelijk een soort strijddemon was. Amirantha wist meer over demonen en hun aard dan elke andere sterveling op Midkemia, maar toch bezat hij nog maar een tiende van het inzicht dat hij wenste. Dit specimen was nieuw voor hem. Hij had geen uitputtende kennis over alle demonen in de Vijfde Cirkel, maar hij herkende het basistype: een massief bovenlichaam, ruwweg menselijk van vorm, met een stierenkop, of althans iets wat runderachtige trekken had, en lange, naar voren gedraaide hoorns die gewicht verleenden aan zijn minotaurusachtige verschijning. Terwijl hij een bezwering voorbereidde om elke willekeurige demon mee te immobiliseren, vroeg Amirantha zich af of een monster als dit aanleiding had gegeven tot de oude mythe van de Minotaurus.

Zijn poten leken wat op die van een geit, maar daar hielden de vage overeenkomsten op. Zijn lichaam was tot aan het middel bedekt met een soort zwarte substantie, hoewel het geen wol, haar of vacht was die Amirantha kende. Het bovenlichaam zag eruit alsof het van zwart leer was gemaakt, maar het was glad en glanzend, alsof de huid was geloid, geverfd en opgewreven tot hij glom. De hoorns waren bloedrood en zijn ogen brandden als hete kolen.

Uit het gejack, dat de hele grot deed beven, leidde Amirantha af dat de demon almaar woedender werd. Het schepsel leek zelfs op het punt te staan afweerbezweeringen te doorbreken die eigenlijk ondoordringbaar zouden moeten zijn – hoewel Amirantha daarmee in het verleden wel eens vaker nare ervaringen had gehad.

Hij was klaar met het versterken van zijn vasthoudbezwering en zag de demon achteruitstappen, rillen en toen weer verder beuken tegen de barrière, terwijl hij zijn hernieuwde pogingen begeleidde met een nog luider gebrul.

Amirantha's ogen werden wat groter, het enige uiterlijke teken van verbazing. De demon had zojuist een bezwering ontkracht die bedoeld was om elke opgeroepen entiteit te bedwingen. Kijkend naar de tierende demon streelde de zwarte magiër van Satumbria zijn baard en overpeinsde wat hij zag. Hij was in alle opzichten een ijdel man, en hij liet zijn baard en haar iedere week bijknippen door een dienaar die precies wist hoe Amirantha eruit wilde zien. Zijn wijkende haarlijn was aanleiding geweest om zijn donkere haren tot zijn schouders uit te laten groeien, en zijn donkere wenkbrauwen en puntige baard verleenden hem een air dat passend was voor zijn roeping in het leven: het verbannen van demonen. Of althans, leek dat zo te zijn in de ogen van degenen die bereid waren goud te betalen voor zijn diensten.

Hij schikte zijn purperen mantel, verfraaid met fijn zilveren borduursel bij de kraag en op de mouwen, mompelde een betrouwbare incantatie en wachtte. De demon had ogenblikkelijk in volkomen gehoorzaamheid moeten neerknielen, maar in plaats daarvan voelde Amirantha dat de woede van het opgeroepen schepsel door het bevel nog intenser werd. Hij zuchtte met een mengeling van frustratie en verwarring, en vroeg zich af wat hij nu weer had opgeroepen.

De zwarte magiër negeerde het suizen in zijn oren en reikte in een grote riembuidel. Hij had de buidel jaren geleden zelf gemaakt, door geduldig magie te verweven in de draden onder toezicht van een meester-ambachtsman genaamd Leychona, in de grote Stad aan de Serpentrivier. Het was zijn eerste en enige poging geweest om magisch textiel te creëren. Hij was verheugd geweest over het resultaat: een buidel waarin hij zonder rampzalige gevolgen vele krachtstenen kon vervoeren. Hij was trots op het naaiwerk, maar hij had het hele proces zo verschrikkelijk saai en ergerlijk gevonden dat hij nu voor zijn benodigdheden liever ambachtslieden en kleermakers in de arm nam, die hij betaalde met zijn vaardigheden of met goud.

Amirantha's vinger streek zachtjes over een reeks geborduurde knopen, elk op een zakje dat hij in de buidel had ingenaaid. Snel vond hij het zakje dat hij nodig had en haalde er de steen uit die hij voor een moment zoals dit had voorbereid. Hij hield hem omhoog, prevelde een bezwering om de kracht die in de steen was opgeslagen naar buiten te halen en richtte die op de haastig versterkte barrière.

Terwijl hij dat deed, voelde hij een schokgolf door de bezwering trillen toen de demon opnieuw tegen de mystieke verdediging beukte.

Ineens stopte het schepsel met zijn aanvallen en keek naar de plek in de lucht waar de barrière zich bevond, alsof hij die daadwerkelijk kon zien. Hij bracht zijn reusachtige rechtervuist naar achteren en sloeg toe met een klap waaronder een schild van stierenhuid zou zijn gebroken. Amirantha kon de schok ervan bijna door de lucht voelen zwiepen en hem raken. Daarop sloeg de demon nog harder tegen de afweerbezwingen, en Amirantha tilde zijn hand op om de barrière met nog meer kracht te versterken. Tot zijn verbijstering voelde hij deze keer de energie van de demon vertaald worden in een dreun die langs zijn arm omhoog liep. Hij stapte achteruit tot hij tegen de muur botste. ‘Wat moet ik nu?’ mompelde hij verstrooid.

Weer wierp de demon zich tegen de barrière aan en Amirantha, zwarte magiër van de Satumbria, concludeerde dat het schepsel er nu ieder moment doorheen kon komen. Hij onderdrukte een plotselinge neiging om te gaan lachen – een effect dat onverwachte en gevaarlijke gebeurtenissen vaak op hem hadden – haalde een ander voorwerp uit zijn buidel en gooide het stuk op de vloer.

Er steeg een giftig gas uit op. Terwijl dat zich verspreidde, vluchtte Amirantha weg uit de diepe grot waarin hij het monster had opgeroepen. Het was een ontbiedingsruimte die hij speciaal voor dit ritueel had voorbereid, beschermd door meerdere afweerbezwingen en andere beveiligingen die hij tegen dergelijke ongelukjes had opgericht. Hij haastte zich door een smalle tunnel en mompelde in zichzelf: ‘Wat nu?’

Toen hij in een grote open grot aankwam, dichterbij de ingang van het stenen labyrint, bleef hij vloekend staan. Al zijn krachtigste voorwerpen lagen nog in de ontbiedingsgrot. Hij was zo verrast geweest door de verschijning dat hij ze op de vloer had laten liggen. Hij had gedacht dat hij klaar was voor alle mogelijke gebeurtenissen die bij het oproepen van een demon konden plaatsvinden, en het was nooit bij hem opgekomen dat er plotseling een demon kon verschijnen die hij niet eens had ontboden.

Hoofdschuddend om zijn eigen domheid bleef hij staan peinzend. Gelukkig had hij hier in ieder geval een lantaarn neergezet;

hoewel die simpelweg was bedoeld om de weg naar buiten te vinden, niet zozeer ter voorbereiding op een mogelijke vlucht voor zijn leven nadat hij zijn andere lantaarn had vergeten. ‘Soms wou ik dat ik echt zo slim was als ik altijd bewéér te zijn,’ mompelde hij in zichzelf.

Amirantha draaide zich weer om naar de tunnel, beseffend dat als hij de demon niet hier tegenhield, het schepsel de vrije keus uit uitgangen zou hebben. Niet alleen zou dat rampzalig zijn voor iedereen die in de buurt woonde, volgens de laatste volkstelling bijna tienduizend mensen, het zou ook noodlottig zijn voor Amirantha’s reputatie.

De gouverneur van Lanada wachtte op hen bij een specifieke grotingang, vergezeld door een aanzienlijk gevolg van soldaten, maar ook zij zouden het monster niet kunnen tegenhouden als het hun kant op kwam. Het hof van de Maharadja zou bijzonder ontstemd zijn over een ambulante zwarte magiër die verantwoordelijk was voor het binnenstebuiten keren van een regionale gouverneur, en Amirantha zou ook bijna zeker niet worden betaald voor het uitvoeren van deze verbanning.

De zwarte magiër haalde een lange staf van esenhout achter zijn riem vandaan en bereidde zich voor. Hij had de staf besteld bij de beste stavenmaker in het koninkrijk Muboya en hij kon er zeven effectief theatrale stunts mee uitvoeren, er stuk voor stuk op gericht om ‘oohs’ en ‘aahs’ van verwondering aan zijn publiek te ontlokken. Maar er scholen ook vier heel krachtige betoveringen in die in noodgevallen ernstige schade konden aantichten. Amirantha was er vrij zeker van dat dit gold als noodgeval.

Hij werd begroet door de stank van het gas dat zich vanuit de ontbiedingsgrot door de gangen verspreidde. Het was ontworpen om demonen te verzwakken en uiteindelijk uit te schakelen, maar ook voor mensen was het geen pretje om het in te ademen. Hij wist dat het waarschijnlijk betekende dat de demon zich had bevrijd en naar hem onderweg was. Plotseling liepen Amirantha de rillingen over de rug.

Het was niet de stank waardoor hij rilde, maar een plotseling geluid waarvan de grot beefde; een combinatie van klanken en trillingen waardoor zijn hart tegelijkertijd opsprong en ineenkromp. Het kwade gekrijs bezorgde hem kippenvel, en het klonk alsof een

smid een zwaard sleep op een slijpwiël. In ieder geval kreeg de gouverneur van Lanada een spectaculairdere voorstelling dan Amirantha oorspronkelijk voor hem in gedachten had gehad.

Toen kwam de demon recht op hem af.

Een stem achter Amirantha vroeg: ‘Hulp nodig?’

‘Ik zou het op prijs stellen,’ zei de zwarte magiër tegen Brandos. Zijn metgezel had bij de grotingang staan wachten om hem eventueel bij te staan, en om te voorkomen dat de gouverneur uit nieuwsgierigheid zijn wachters naar binnen zou sturen zodat die de zwarte magiër konden ‘helpen’ de demon te verbannen.

Amirantha greep zijn ingewikkeld bewerkte staf vast en sprak een enkel woord uit in een taal die maar heel weinig mensen kenden. Een verzengende vlaag van hitte spoelde over de twee mannen heen toen een reusachtige vuurbol door de tunnel schoot, de demon raakte en hem achteruit dwong.

‘Ik heb wat tijd nodig om hem te verbannen.’

De oude strijder Brandos was nog steeds sterk, hoewel hij bijna vijftig jaren telde, en hij had meer ervaring met demonische tegenstanders dan hem lief was. Dit schepsel zag eruit als het gevaarlijkste dat hij tot nu toe tegenover zich had gehad. ‘Waar is de rest van je speelgoed?’

‘Nog in de ontbiedingsgrot.’

‘In de grot?’

‘Ja,’ antwoordde Amirantha zachtjes. ‘Dat besepte ik zelf ook net.’

‘Nou, dan zullen we dit op de moeilijke manier moeten oplossen, nietwaar?’ Hij droeg een beukelaar, een klein rond schild, om zijn linkerarm, en hij trok een zwaard uit de schede om zijn middel. ‘Op dit soort momenten wou ik dat ik bakker was geworden.’

Brandos wist dat hij de demon niet hoefde te verslaan, alleen maar lang genoeg hoefde op te houden zodat Amirantha hem terug naar het demonenrijk kon drijven. Het was slechts een kwestie van enkele minuten, maar de oude strijder wist dat zelfs een paar tellen al een heel lange tijd konden lijken. ‘Laten we naar binnen gaan voordat hij weer hierheen komt. Ik wil hem liever niet uit die zijtunnels weg hoeven houden. We kunnen hem beter in een kleine ruimte opsluiten.’

Amirantha bleef achter zijn vriend toen Brandos door de tunnel

liep en een paar meter van de plek waar de demon zich had teruggetrokken bleef staan. De stank van het gas in de grot was bijna overstelpend, maar het had het gewenste effect. De demon naderde hen behoedzaam en bleef toen roerloos naar de twee mensen staan kijken.

Toen opende hij zijn muil en maakte geluiden. Dit was geen woest gebrul van woede. De klanken die hij voortbracht leken betekenis, een ritme en opzettelijke intonatie te hebben.

‘Zegt hij nu een bezwering op?’ vroeg Brandos.

Amirantha weifelde toen zijn nieuwsgierigheid het won van de behoefte om dit rijk te ontdoen van de demonische bezoeker. Hij luisterde slechts even voordat hij beseftte dat Brandos gelijk had: de demon was een magiegebruiker!

‘Daar kunnen we beter een stokje voor steken, denk ik,’ besloot Amirantha. Hij uitte een enkel woord, een andere heksentoe die hij had voorbereid voor dergelijke gevaarlijke ontmoetingen. Het woord deed dienst als ondersteuning voor een lange, ingewikkelde bezwering, en het uitspreken ervan gaf onmiddellijk de volle kracht van de betovering vrij. Als resultaat ervan was de woedende demon plotseling niet meer in staat te spreken. De effectiviteit van de bezwering hing van verschillende factoren af, maar het meest van hoeveel sterker of zwakker dan Amirantha de magische tegenstander was. De zwarte magiër kon een gemiddelde dorpsbezweerder net zo lang het zwijgen opleggen tot hijzelf besloot de bezwering op te heffen. Een sterke magiër daarentegen zou maar korte tijd gedwongen zijn te zwijgen, en een nog sterkere magiër kon de bezwering met weinig moeite afwerpen. De kracht van deze demon was vooralsnog een onbekende factor.

Amirantha begon aan de verbanningsbezwering en was pas halverwege de incantatie toen de demon zijn stem hervond en weer met zijn eigen incantatie begon.

‘Krijg nou wat,’ mompelde Brandos terwijl hij naar voren sprong en een trage, wijde bovenhandse slag naar de kop van de demon inzette. Op het laatste moment verplaatste hij zijn zwaard, liet zich op een knie zakken en sloeg de demon tegen zijn linkerpoot. De schok van de slag liep door zijn arm omhoog alsof hij de stam van een dikke boom had geraakt, maar toch was de demon gedwongen zijn bezwering te onderbreken. Hij brulde van pijn en deinsde ach-

teruit, dieper de tunnel in. Het schepsel was gewond en knielde even neer om zijn poot te bekijken. Jaren geleden had Amirantha een magiër in Maharta betaald om het zwaard van Brandos te betoveren, zodat demonen de pijn extra zouden voelen. Nu wenste hij dat hij had betaald voor een bezwering die werkelijk letsel toebracht in plaats van alleen maar voor afleiding zorgde.

Terwijl Amirantha zijn bezwering voltooide, leek de lucht tot leven te komen met een sissende energie. De demon krijste opstandig en de stenen onder hun voeten beefden.

‘Hij is er nog,’ merkte Brandos op.

‘Dat zie ik ook wel,’ kaatste de zwarte magiër terug. ‘Hij gebruikt zijn eigen magie om hier te blijven.’

‘Wat nu?’ vroeg Brandos.

‘Een krachtiger verbanningsbezwering, natuurlijk. Maar we zullen hem moeten uitputten.’

‘Schitterend,’ gromde Brandos hoofdschuddend. ‘Dus ik bloed en jij kletst.’

‘Probeer niet te veel te bloeden.’

‘Ik zal kijken wat ik kan doen,’ zei Brandos terwijl Amirantha een groot voorwerp dat op een edelsteen leek uit zijn zak haalde en op de vloer stukgooide.

Een ijl gordijn van robijnrode energie sprong op en deelde de tunnel in tweeën. ‘Terug door de afweren!’ beval Amirantha, en Brandos aarzelde niet. Hij had te veel van dit soort confrontaties meegemaakt om de instructies van de zwarte magiër naast zich neer te leggen.

De lage stem van de zwarte magiër resoneerde door de smalle van de tunnel terwijl hij snel de nieuwe afweerbezweeringen met een heksentoer versterkte en weer in zijn buidel tastte. Een klein lichtje pulseerde op zijn handpalm toen hij die uitstak. Hij vouwde zijn vingers om het lichtje terwijl dat snel uitgroeide tot een bonzende rode bol, en hij smeed die naar de demon net toen het schepsel vastberaden op de twee mannen af beende.

De demon werd onmiddellijk overspoeld door een fonkelend web van rode draden, die wihete ontploffinkjes veroorzaakten waar ze zijn huid raakten. De stenen tunnel beefde van zijn gebrul, waardoor fijn zand en kleine steentjes losraakten en op Amirantha en Brandos neerkletterden.

Brandos keek snel om zich heen om te zien of misschien de hele heuvel op het punt stond ineen te storten, maar toen hij ervan overtuigd was dat het zaakje relatief stabiel bleef, richtte hij zijn aandacht weer op de woedende demon. ‘Ik geloof dat hij kwaad is,’ zei hij droogjes.

‘Hoe kom je erbij?’ vroeg de zwarte magiër.

Brandos haalde weer uit toen het schepsel naar voren kwam, om Amirantha wat extra tijd te geven om de ingewikkelde verbannings-bezweering voor te bereiden. Voor de zekerheid legde de zwarte magiër snel nog een tweede stel afweerbezweeringen achter de eerste, als noodmaatregel. De demon deinsde terug voor het zwaard, maar Brandos probeerde hem niet aan te vallen, alleen in zijn bewegingen te belemmeren. ‘Achteruit!’ beval Amirantha, en de oude strijder trok zich terug achter de volgende onzichtbare drempel.

De zwarte magiër uitte een aanroepwoord, en een muur van pulserende violetkleurige energie sprong op en omcirkelde de demon in de tunnel. De sissende zuil van licht was doorschoten met roze en goudkleurige tinten, en toen de demon tegen het oppervlak opbotste, deinsde hij achteruit alsof hij een stenen muur had geraakt. Rook kringelde op van zijn vlees, dat was verkoold op de plekken waar hij contact had gemaakt met de energiezuil.

Brandos wist dat het demonen energie kostte om zichzelf te genezen, dus elke keer als ze gewond raakten, verzwakten ze verder. Maar demonen hadden ook de irritante hebbelijkheid om zich te voeden met andere energiebronnen als ze de kans kregen, dus was het verstandig om ze zo snel mogelijk te verzwakken zodat de ontbieder ze naar het demonenrijk terug kon sturen. ‘Moet ik hem nog een paar keer raken?’

‘Dat zou geen slecht idee zijn,’ antwoordde de zwarte magiër terwijl hij een volgende reeks bezweeringen voorbereidde.

Brandos voerde een wijde, hoge schijnaanval uit, zodat de demon zijn handen boven zijn hoofd stak. Toen dook de strijder ineen en sloeg toe, waarbij hij de linkerpoot weer onder het schepsel vandaan maaide. Met een brul waarvan de stenen beefden viel het enorme monster naar achteren en sloeg tegen de vloer, terwijl zijn donkere bloed de lucht in spoot. Het rookte en er kwam een smerige zwavelstank vanaf toen het op de stenen spetterde. Brandos stapte achteruit.

‘Dat was een goeie,’ merkte de zwarte magiër op.

‘Ik streef naar het grootste resultaat met de geringste inspanning; ik word ook een dagje ouder,’ zei de strijder bescheiden. Brandos trok zich terug achter de plek waar Amirantha de volgende reeks bezweringen had opgericht. Hij haalde diep adem, terwijl het zweet van zijn gezicht droop, en voegde eraan toe: ‘Op een dag kost die hobby van jou een van ons het leven.’

‘Zeer waarschijnlijk,’ beaamde de zwarte magiër.

‘Of ons allebei,’ vervolgde Brandos, die zijn beukelaar optilde en zijn zwaard hief voor het geval er weer nieuwe onverwachte problemen ontstonden.

De demon genas zijn nieuwste wond langzaam, en beide mannen vatten dat op als een goed teken. Hij had ongestoorde tijd nodig om zichzelf te repareren, en hoe ernstiger gehavend hij was, hoe meer tijd hij nodig had. Hij gebruikte zijn innerlijke magische energie om sneller te genezen, waardoor hij minder magie over had om tegen Amirantha en Brandos te gebruiken.

‘We putten hem uit,’ merkte Brandos op.

‘Mooi,’ zei Amirantha, ‘want het is wederzijds.’

‘Kun je hem al verbannen?’

‘Nog heel eventjes.’

‘Goed dan,’ zei Brandos, en hij stapte weer naar voren, tot aan de grens van de afweerbezweringen, en haalde krachtig uit naar de demon. Het was een eenvoudig te anticiperen slag, en het schepsel stak zijn hand uit om Brandos’ zwaard opzij te meppen. Maar de oude strijder had die beweging verwacht, want demonen waren voorspelbaar waar het op niet-magische strijd aankwam. In hun rijk overwon de grootste, sterkste demon een kleinere, zwakkere tegenstander bijna altijd door hem simpelweg fysiek te overrompelen. Slechts zelden stonden demonen van gelijk postuur tegenover elkaar. In het sterfelijke rijk gaven hun formaat en woeste inborst hun een groot voordeel tegen zo goed als alle andere wezens. Een grote draak zou korte metten maken met een dergelijke tegenstander, maar een gewone zwaardvechter moest brute kracht tegengaan met intelligentie. Brandos draaide zijn pols toen de demon probeerde zijn aanval af te weren en liet zijn kling langs de uitgestoken linkerarm van het monster schrapen, wat leidde tot een reeks snijwonden waardoor de demon gedwongen was een halve stap achteruit te

zetten. Toen haalde het monster met zijn ongedeerde rechterarm uit naar de beukelaar, waarmee hij bijna Brandos' schouder uit de kom sloeg.

Brandos sprong weer achter de drempel van afweerbezwingingen en zette zich schrap voor een volgende aanval. De demon aarzelde maar even, toen viel hij aan. Toen hij de magische barrière overstak krijste hij van pijn, maar hij bleef komen. Drie passen van waar Brandos klaarstond, bleef de demon staan om magie te verzamelen. Amirantha voelde dat er een bezwering met aanzienlijke kracht werd gemanifesteerd.

'Verdomme,' zei Brandos, 'nóg meer magie.' Hij liet zijn schouder zakken en stormde naar voren.

De bezwering van de demon werd opnieuw verstoord toen Brandos zijn beukelaar tegen de borst van het schepsel ramde. Het voelde alsof hij een stenen muur had geraakt, maar de demon werd een eindje achteruit gedreven en Brandos had net genoeg tijd om weg te komen voordat een enorme klauwhand hem kon onthoofden.

Brandos haalde uit met zijn zwaard en raakte de blote arm van de demon. Weer veroorzaakte de aanraking van het betoverde staal een rokende wond, en de demon schreeuwde van woede. Terwijl Brandos achteruit liep om voor Amirantha te gaan staan, schreeuwde hij: 'Hij is voor het eerst in Midkemia; hij heeft geen bescherming tegen koud metaal.'

Soepel en bedreven maakte Brandos zijn hand los uit de handgreep van zijn beukelaar en liet die aan zijn arm bungelen. Meteen gooide hij zijn zwaard van zijn rechterhand naar zijn linker en griste een dolk van zijn rechterheup. Hij gooide het mes met zo veel kracht dat het de rechtervoet van de demon doorboorde en die op de grond vastpinde. Zwarte rook en een zwavelstank vulden de grot, en het opgeroepen schepsel krijste. Toen zweeg hij, met gloeiende rode ogen kijkend naar de twee mensen, en ging kalmpjes verder met zijn bezwering.

'Dit zou wel een mooi moment zijn om het af te ronden,' zei Brandos, die zijn zwaard teruggooide naar zijn rechterhand en zijn linker weer door de riem van de beukelaar stak. 'Die knaap is verrekte halsstarrig!'

Amirantha had amper de tijd om zijn keus te maken: hij kon zijn

verbanningsbezwering voltooiën en het risico nemen dat Brandos werd geraakt door een mogelijk dodelijke vlaag van magie, of ermee ophouden en een bezwering gebruiken die hij tegen dergelijke gevaren achter de hand had.

Zijn genegenheid voor zijn vriend won het van zijn verlangen om dit op een ordelijke manier af te ronden en hij onderbrak zijn bezwering. ‘Doe je ogen dicht!’ riep hij.

Dat hoefde hij Brandos geen twee keer te zeggen. De strijder dook onmiddellijk ineen achter de povere bescherming van zijn beukelaar en sloeg zijn hand over zijn ogen.

Amirantha sloot zelf ook zijn ogen terwijl hij een woord van vijf lettergrepen prevelde en een heel krachtige en destructieve energieschicht losliet. De zwarte magiër wist uit pijnlijke ervaring dat de energie in die rode schicht, die uit zijn opgestoken hand vloog en de demon raakte, door de huid van het schepsel zou dringen en hem van binnenuit in brand zou steken.

Ze voelden een plotselinge flits van verzengende hitte die slechts enkele tellen aanhield, maar die zo heet was dat het haar op Brandos’ arm erdoor werd verschroeid. De stank van iets smerigs dat werd gebakken vulde de tunnel en prikte in hun neus. Toen was het stil.

Brandos liet zijn armen langs zijn lichaam zakken en zuchtte diep. ‘Ik wou dat je dat niet hoefde te doen.’

‘Ik ook,’ zei Amirantha. ‘Een ordelijke verbanning is zoveel minder inspannend...’

‘... en minder pijnlijk,’ onderbrak de strijder hem terwijl hij naar zijn verschroeiende arm keek.

‘En minder pijnlijk,’ beaamde Amirantha, ‘dan het vernietigen van een demon.’

Brandos schudde zijn hoofd en slaakte nog een diepe zucht. ‘Heb je wel eens overwogen je talenten op een andere manier in te zetten dan om demonen op te roepen zodat je die tegen betaling weer kunt verbannen?’

Amirantha glimlachte berouwvol. ‘Wel eens, maar hoe moet ik anders het nodige geld verdienen om mijn kennis van het demonenrijk te verbreden? Ik heb al alles geleerd wat er te leren viel over de bekendere schepsels.’

‘Waarom zijn die trouwens geen van alle verschenen?’

Amirantha haalde zijn schouders op. ‘Weet ik niet. Ik wilde ei-

genlijk Kreegrom oproepen... Hij is nu bijna even tam als een huisdier.'

Brandos knikte. 'En lelijk als de nacht. Je laat hem een beetje achter je aan rennen zodat de mannen van de gouverneur hem kunnen zien, lokt hem weer mee naar binnen, geeft hem wat lekkers en stuurt hem terug. Goed plan.' Hij keek zijn vriend boos aan. 'Als het was gelukt!'

'Ik had niet verwacht een strijddemon op te roepen.'

'Een strijddemon met magische vermogens,' corrigeerde Brandos terwijl hij zijn zwaard wegstopte.

'Een strijddemon met magische vermogens,' herhaalde Amirantha. Hij keek de tunnel in, die nu gevuld was met stinkende, vette zwarte rook. Verkoolde stukjes demonenvlees tooiden de wanden en vloer van de tunnel en de stank was zo afgrijselijk dat zelfs een gepokte en gemazelde oorlogsveteraan ervan over zijn nek zou gaan. De linkerpoot van het schepsel lag een klein eindje bij hen vandaan. 'Laten we ons geld gaan halen bij de gouverneur, deze pittoreske provincie achter ons laten en naar huis gaan.'

'Naar huis?' vroeg Brandos. 'Ik dacht dat we eerst nog een eindje verder naar het noorden zouden gaan.'

'Nee,' antwoordde Amirantha. 'Dit heeft iets wat me bekend voorkomt en tegelijkertijd verontrust, iets wat ik moet overpeinzen in mijn eigen werkkamer, waar ik mijn boeken kan raadplegen. Die kamer is nu voor ons de veiligste plek.'

'Sinds wanneer maak jij je druk over veiligheid?' vroeg de oude strijder.

'Sinds ik een bekende... aanwezigheid achter die demon herkende.'

Brandos sloot even zijn ogen, alsof hij dit overpeinsde. 'Ik zal niet blij zijn met wat je me nu gaat vertellen, zeker?'

'Waarschijnlijk niet,' zei Amirantha, die de inhoud van zijn riembuidel bekeek om te zien wat hij zou moeten vervangen. 'Toen die demon ontplofte, tuimelde er een aantal magische... noem het signaturen, kenmerken van bezweringen, van hem weg. De meeste waren van mij, van de afweren en bezweringen die ik had gecreëerd, maar twee stuks niet. Een ervan was van de demon, die had ik verwacht, buitenwerelds en onbekend, maar de laatste behoorde toe aan een andere speler.' Hij zweeg een tijdje en voegde er toen aan

toe: 'Een speler met een signatuur die ik even goed ken als die van mezelf.'

Brandos was al bijna zijn hele leven bij Amirantha en had vele verhalen van de zwarte magiër gehoord. Hij wist wat er ging komen. Zachtjes vroeg hij: 'Belasco?'

Amirantha knikte. 'Belasco.'

'Sodeju,' vloekte de oude strijder zachtjes. Zijn gezicht was als zongebruind leer, gelooid door jaren van ontberingen en strijd. Zijn haar, ooit goudblond, was al meer dan twintig jaar grijs, maar zijn opvallend blauwe ogen waren nog altijd jeugdig. Hoofdschuddend zei hij: 'Het enige wat je kan zeggen over reizen met jou, Amirantha, is dat het altijd interessant is.'

'Jij hebt een rare opvatting over wat interessant is.'

'Komt door het gezelschap waarin ik verkeer,' zei Brandos.

Amirantha kon daarop alleen maar knikken. Ze waren al een heel lange tijd samen. Hij had Brandos gevonden als straatschoffie in de stad Khaipur, bijna tweeënveertig jaar geleden inmiddels. Nu, ondanks het feit dat hij jaren ouder was dan zijn metgezel, zag de zwarte magiër er twintig jaar jonger uit dan Brandos. Beide mannen wisten dat de magiegebruiker zeker twee keer zo lang zou leven als de strijder, maar ze spraken er nooit over, behalve dat Brandos af en toe grapte dat Amirantha's bezigheden hem voortijdig het leven zouden kosten. Ondanks hun uiterlijke verschijning zag Brandos Amirantha als een vader.

Hoe een beoefenaar van een bijzonder duistere vorm van magie in de rol van pleegvader voor een analfabetische straatjongen terecht was gekomen, was nog een beetje een mysterie voor Amirantha, maar op een of andere manier had Brandos de genegenheid van de magiegebruiker weten te winnen en waren ze sindsdien altijd samen geweest.

Amirantha leidde Brandos langs de verkoolde overblijfselen van de demon naar de ontbiedingsgrot en pakte twee grote leren zakken, waarvan hij er een aan de strijder overhandigde. Beide mannen hingen hun last over hun schouder. De zwarte magiër keek om zich heen naar de omgevallen afweerstenen, de potten met brandende wierook en de andere benodigdheden voor het oproepen van demonen. 'Niet om het een of het ander, maar waarom ben je de grot in gekomen?'